

Arrest

nr. 283 764 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOGAERT
Zuidstationstraat 34-36
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. BOGAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het kader van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 1 juni 2022 de gevraagde machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de

wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 27.09.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor [...] dat geldig is van 26.12.2016 tot 26.12.2022. Daarbovenop verklaarde u Oekraïne reeds verlaten te hebben op 3.11.2021 naar Turkije waar u verklaarde te wonen. Hiervan staan ook inreisstempels op uw paspoort. Tenslotte verklaarde u pas op op twee dagen voor uw aanvraag (25.09.2022) in België te zijn aangekomen waar ook stempels van terug te vinden zijn in uw paspoort.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/29, 57/30 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming omwille van het feit dat zij Oekraïne in november al had verlaten. Volgens verweerder valt verzoekster hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming.

Het artikel 2 lid 1 a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt evenwel het volgende:

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a)

Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;"

Overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt verder ook:

"De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren."

[...]

Artikel 57/29 van de wet van 15.12.1980 bepaalt tot slot:

"Art. 57/29. <W 2003-02-18/41, art. 9, 027; Inwerkingtreding : 01-05-2003> § 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Euro-pese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en

het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.

§ 2. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 57/32 en op voorwaarde dat een besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1, niet eerder een einde maakt aan de tijdelijke bescherming, wordt deze tijdelijke bescherming verleend aan de bedoelde personen voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en wordt deze automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar.

Deze totale periode van tweejaar kan verlengd worden voor een nieuwe periode van maximaal 1 jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1."

Verweerster houdt geen rekening met het feit dat verzoekster omwille van de oorlogssituatie niet kan terugkeren naar Oekraïne.

Dat zij kort voor de oorlog naar Turkije was vertrokken om te gaan werken doet niet af aan haar recht op toepassing van artikel 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382

Verzoekster geniet actueel nergens anders een verblijfsrecht.

Verweerster motiveert niet waarom verzoekster die op 2 november 2021 Oekraïne verliet en geen verblijfsrecht geniet in de EU, wel zou kunnen terugkeren naar Oekraïne.

Het is evident dat zij op heden, gezien de oorlogstoestanden in haar geboorteland en de acute hoge dreiging op burgerslachtoffers, nog steeds niet kan terugkeren naar Oekraïne, al had zij dat gewild.

Er wordt in de beslissing niet gemotiveerd waarom de tijdelijk bescherming in haargeval niet eventueel uitgebreid zou kunnen worden.

[...]

In haar arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE? Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 2006; RvSt. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.RvSt. 1987, 75)

In het licht van het vertrouwensbeginsel knelt de bestreden beslissing des te meer.

Het CGVS heeft trouwens sinds 28 februari 2022 de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen opgeschort en telkens verwezen naar de mogelijkheid om tijdelijke bescherming aan te vragen voor deze personen (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/oekraïne-stand-van-zaken-betreffende-beschermingsaanvragen-belgie>).

Verzoekster deed daarop effectief het nodige om een verzoek tot tijdelijk bescherming in te dienen en desondanks ontving zij diezelfde dag een weigeringsbeslissing van verweerster.

Daarnaast zijn de bepalingen met betrekking tot de tijdelijke bescherming geschonden alsook de motiveringsplicht.

De verwerende partij schendt de bepalingen opgesomd in het middel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

De voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigten van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigten voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8).

Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten (§ 1). Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie (§ 2).

Artikel 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

De Richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

- a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;*
- b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;*
- c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.” (eigen onderlijning)*

In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoekster Oekraïne reeds verliet op 3 november 2021 om zich naar Turkije te begeven, waar zij verklaarde te wonen. Nog merkt hij op dat verzoekster pas twee dagen voor haar aanvraag voor een machtiging tot verblijf in het kader van tijdelijke bescherming, met name op 25 september 2022, naar België kwam. Verzoekster betwist deze feitelijke gegevens op zich niet.

Gelet op de voormelde feitelijke gegevens heeft verweerder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster niet is gerechtigd op tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU en dat haar bijgevolg de machtiging tot verblijf die samenhangt met het statuut van tijdelijk beschermde wordt geweigerd.

Nu het niet is betwist dat verzoekster Oekraïne reeds verliet op 3 november 2021 om in Turkije te gaan wonen, dit is vóór 24 februari 2022, kon verweerder rechtmatig vaststellen dat zij gelet op artikel 2, lid 1, a) van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU in beginsel niet is gerechtigd op tijdelijke bescherming zoals bedoeld in de Richtlijn 2001/55/EG.

Zo kan in de mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU (Pb. C 126 I van 21 maart 2022, blz. 1), onder punt 1 *“Personen die tijdelijke bescherming genieten”*, ook worden gelezen als volgt:

“Personen die krachtens Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad (“het besluit van de Raad”) tijdelijke bescherming of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht genieten

In artikel 2, leden 1 en 2, van het besluit van de Raad wordt omschreven op welke specifieke groepen personen de tijdelijke bescherming of de passende bescherming uit hoofde van het nationale recht van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van het besluit van de Raad is de in Richtlijn 2001/55/EG bedoelde tijdelijke bescherming van toepassing op:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt en hun familieleden;

[...]

Personen die geen recht hebben op tijdelijke bescherming of passende nationale bescherming uit hoofde van het besluit van de Raad en mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming tot deze categorie personen (artikel 7, lid 1, van de richtlijn tijdelijke bescherming)

De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;

[...]”.

Verzoekster is van mening dat zij op grond van overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU alsnog een recht op tijdelijke bescherming kan doen gelden. Hierbij verliest zij evenwel uit het oog dat uit voormelde overweging enkel blijkt dat de lidstaten *“worden aangemoedigd”* om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden, bijvoorbeeld voor vakantie of werk, en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. Verzoekster kan op basis van deze overweging geen recht op tijdelijke bescherming, of de hiermee samenhangende machtiging tot verblijf, doen gelden. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder louter op basis van deze overweging of *‘aanmoediging’* in elk individueel geval bijkomende motieven zou moeten voorzien waarom de tijdelijke bescherming niet alsnog wordt toegekend hoewel de betrokkene niet binnen het toepassingsgebied valt.

Daarenboven gaat verzoekster er met haar betoog aan voorbij dat verweerder in zijn beslissing nog wijst op de eigen verklaring van verzoekster dat zij op 3 november 2021 naar Turkije reisde waar zij woonde en op het gegeven dat zij tot haar komst naar België op 2 september 2022 steeds in Turkije heeft verbleven. Deze elementen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster verklaarde zo dat zij in Turkije woonde samen met haar Turkse partner. Aldus wordt wel degelijk ook voorzien in een bijkomende redengeving waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming. Niets wijst erop dat verzoekster niet opnieuw in Turkije kan verblijven. Zij beperkt zich op dit punt tot loutere beweringen dat dit niet langer mogelijk is, die – gelet op haar langdurige verblijf in Turkije – niet zonder meer kunnen worden aangenomen.

Waar verweerder in de bestreden beslissing correct vaststelt dat verzoekster niet onder de in het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU genoemde categorieën van begunstigten van de tijdelijke bescherming valt, en zij bovendien aangaf te wonen in Turkije waar zij verbleef in de periode van 3 november 2021 tot de komst naar België op 25 september 2022, en deze beslissing verzoekster verder niet verplicht terug te keren naar Oekraïne, valt verder niet in te zien dat verweerder in deze beslissing verder nog specifiek rekening diende te houden met, of diende te motiveren over, de vraag of verzoekster kan terugkeren naar dit laatste land. De enige kwestie die thans aan de orde is, is de vraag of verzoekster gerechtigd is op

tijdelijke bescherming. Hiervoor volstaat de loutere afkomst uit Oekraïne niet. Uit wat voorafgaat volgt dat verweerder op wettige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet is gerechtigd op dit tijdelijke beschermingsstatuut

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster een schending van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht niet aan.

2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Concreet stelt verzoekster in dit verband enkel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sinds 28 februari 2022 de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen heeft opgeschort en hij verwijst naar de mogelijkheid voor deze personen om tijdelijke bescherming te vragen. Hieruit kan verzoekster evenwel geen gerechtvaardigde verwachting afleiden dat zij zelf is gerechtigd op tijdelijke bescherming. Uit haar uiteenzetting kan niet blijken dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij haar een bepaalde toezegging of belofte deed of bij haar een welbepaalde rechtmatige verwachting heeft gewekt. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.5. In zoverre zij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming en dus ook niet voor een machtiging tot verblijf in deze hoedanigheid. Deze beslissing verplicht verzoekster niet om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar Oekraïne. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster dienstig de schending kan invoeren van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Er blijkt daarnaast ook niet dat verzoekster dienstig de schending kan aanvoeren van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing op zich niet handelt over de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS